

**Gediminas Akelaitis,
LSDS pirmininko pavaduotojas, Marijampolės savivaldybės tarybos narys
2009-08-04**

Auka paminklui turi tapti mūsų atsaku į valdžios cinizmą

Kiekvienais metais vasario 21-ąją pasaulio tautos mini savo gimtosios kalbos dieną. Kalendoriuose taip ir pažymėta - „Tarptautinė gimtosios kalbos diena“.

Likimas lėmė mūsų tautai nuo amžių gyventi prie Baltijos jūros. Istorijos keliai per mūsų kraštą vedė ir vakarų, ir rytų svetimšalius. Jie ėjo su kalavijais, patrankom, gaisrų pašvaistėm ir krauju upėm. Keitėsi laikai – kito ir metodai, tačiau nepaisant visko mūsų Tauta su savo nepakartojama kalba išliko.

Sukūrę valstybę, tironų buvome dalijami, perdalijami, pasidalijami, o pastarąjį dvidešimtmetį vadinamasis „tautos elitas“ nuo Maskvos iki Briuselio, nuo dujų, naftos iki eurų ir šokolado vykdė atvirą valstybės, tautos, kalbos naikimo politiką.

Lietuvių bendrinės kalbos lopšyje, ne vien V. Kudirkos, J. Basanavičiaus, K. Griniaus, J. Jablonskio ir daugybės kitų šviesuolių, bet ir daugelio paprastų darbščių žmonių krašto sostinėje Marijampolėje bus pastatytas paminklas kalbai ir tautai. Tai turi įvykti šiemet, rugsėjo 6-ąją – pirmaisiais antro tūkstantmečio, kai paminėtas Lietuvos vardas istorijoje, metais.

Šiuo nelengvu laikotarpiu, kai ir buvusi, ir esama vyriausybė atiminėja pinigus iš piliečių, vaikų, ligonių, verslininkų, kai užmirštami Jėzaus žodžiai „Buvau alkanas, o jūs manęs nepamaitinote“ (Evangelija pagal Matą,) ir kai „vargšų engimas ir nesumokėjimas darbuotojui jo atlygio“ nelaikoma nuodėme, verta tik dangaus keršto. Tačiau kai mūsų kraštą siekiama paskandinti globalizacijos liūne, privalome suremti pečius, sujungti širdis ir rankas, kad parodytume savo tvirtumą.

Ta jungtimi ir tvirtumo įrodymu galėtų tapti paminklas kalbai ir tautai. Jis turi byloti apie lietuvius, žuvusius Sibiro platybėse, Čikagos skerdyklose, anglių kasyklose, tundroje, taigoje ir prerijose. Mes turime įamžinti buvusių, esamų ir būsimų lietuviškai kalbančių atminimą. Tai būtų atsakas į valdžios cinizmą ir nedovanotiną požiūrį į kalbą ir tautą. Tokį, kai piliečiai prisimenami tik per rinkimus, kai kultūra, menas, tautiškas, kalbos skambumas ir grožis naudojamas žmonių mulkinimui, o tautiško įamžinimui nerandama nė cento. Nes šimtai ir tūkstančiai reprezentacijai skirtų lėšų subyra į viešbučių su abejotinomis mergelėmis kasą ar išleidžiami „peteliškėms“, kojiniams, tualetiniam popieriui, o ne Tautos ir Kalbos įamžinimui. Savaimė suprantama, kodėl: mastai per maži. Tai – ne LEO, ne nacionalinis stadionas, ne operos teatro scena... Čia „atkato nenapsidarysi“...

Tokiame kontekste belieka vienintelis realus būdas ir galimybė įgyvendinti kalbos ir tautos atminimo įdėją, pastatant Marijampolėje paminklą: piliečių aukos. Tokių piliečių, kuriems gražiausi ir prasmingiausi žodžiai išliko Tėvynė, mama, mokykla... Padorumas, gimtinė, tėviškė... Tokių, kuriems širdyje brangios Gedimino ir Trakų pilys, M. Mažvydo, K. Donelaičio raštai, Maironio, J. Marcinkevičiaus, V. Bradūno eilės, Žalgirio mūšis, tapęs valstybės triumfo

simboliu... Kad ir labai sunku, kviečiu pagal savo išgales prisidėti, kad šis paminklas būtų pastatytas ir atidengtas su jam derančiomis iškilmėmis.

Šiam šventam darbe reikalingas ir Bažnyčios žodis. Lai kiekvienos parapijos dvasiškas ganytojas perduoda kilnaus, nesavanaudiško darbo, įkūnijančio tautos ir kalbos nemirtingumo idėją. Juk tos bendros aukos – tai ir pagarba dvasininkams, kurių dėka bažnyčiose skambėjo ir tebeskamba Dievo žodis, malda taisyklinga lietuvių, o ne lenkų, lotynų ar rusų kalba. Ir visai nesvarbus paramos didumas – litas, dešimt ar šimtas...

Prisidėkime visi nors ir kuklia auka – ir bendromis pastangomis iškilęs paminklas bus mūsų atsakas tiems, kurie šiandien meluoja, esą net naktimis dirbantys Lietuvai, kurie mina propagandos dviračių pėdalus asfaltuotais keliais su pompastiškais priėmimais ir, labai „pavargę“ nuo sėdėjimo minkštose kėdėse, pakeliui „betarpiškai bendrauja su tauta“.

Tikiuosi, kad į šį kreipimąsi atsilieps ir verslo žmonės, dalelę savo triūso vaisių paaukodami kilniam tikslui, o ne valdininkų „patepinėjimams“. Tegu mums, Lietuvos žmonėms, paminklas kalbai ir tautai išlieka tarsi garsioji Kinų siena – tik mūsų, LIETUVIŲ, simbolis, kasdien primenantis permainingą, bet garbingą tautos ir kalbos istoriją.

P.S. Daugiau informacijos aukojantys gali rasti www.marijampole.lt

8900-70001 auka 10 Lt

8900-80001 auka 5Lt

Atsiskaitomoji saskaita LT68 7044 0600 0666 9855 AB SEB banke.